

[Statsministeren.]

de ærede Medlemmer ikke det ringeste. Men det gælder jo for dem om at tegne alt saa sort som muligt for at sværte politiske Modstandere. Denne Plan blev forelagt de forskellige Partiers Repræsentanter, men blev ikke tiltraadt af de to Partier, som jeg tidligere har nævnt, vel heller ikke af visse andre og vel næppe af nogen i den Forstand, at de vilde sige god for Enkelt-heder, men man var dog indforstaaet med, at den i sin Linie tog Sigte paa noget rigtigt, at der var et Formaal dermed, som det var ønskeligt at stræbe efter, selv om det paa enkelte Punkter i Tidens Løb kunde vise sig ønskeligt at foretage Ændringer, ogsaa ud over dem, som det, jeg allerede har nævnt, kunde nødvendiggøre. Men Planen blev altsaa ikke tiltraadt af de to socialistiske Partier, der dog heller ikke stillede noget egentligt Forslag til Ændring af den. De indskrænkede sig til at tage Forbehold, det vil sige, indskrænkede sig til at kritisere den — det være sig i den ene eller den anden Retning. Noget positivt Bidrag til en bedre Plan har vi ikke mærket noget til, navnlig har de ikke gjort nogen Indsats for at forbedre den i den Forstand, at de har stillet Forslag om at begrænse Indførselen eller forøge Udførselen, naar det skulde gaa ud over Befolkningen, hvad det næsten i alle Tilfælde vilde gøre. Hvis man kan tale om en Indsats, har de snarere gjort en vis Indsats for at afsvække Muligheden for Balance ved at ønske en vis større Indførsel eller en mindre Udførsel af visse Varer, saa hvis Planen ikke kan holde, hvis det viser sig, at den giver Underskud, har de i hvert Fald ikke ved de Lejligheder, de har haft under Forhandlingerne til at gøre deres Indflydelse gældende, gjort nogen positiv Indsats i Retning af at forbedre Planen.

Der har været talt om Rationering af visse Varer, og der er ogsaa blevet talt derom uden for denne Sal. Vi har erklæret os indforstaaet med, at disse formindskede Indførselsmængder selvfølgelig i saa høj Grad, som det var praktisk muligt, skulde komme de mest livsnødvendige Formaal til gode, hvad Produktionen angaar, og de skulde ogsaa, hvad Forbruget angaar, fordeles saa ligeligt og retfærdigt som muligt. Der er vel her talt om, og det er vel andetsteds kritiseret, at man stillede mod en Kødrationering, som ikke var baseret paa et egentligt Mærkesystem. Jeg kan herom sige, at det var vor Opfattelse og vor Indstilling at gaa over til en egentlig Mærkerationering, men stillet over for de Vanskeligheder, som den vilde medføre, stillet over for det Administra-

tionsapparat, stillet over for det Resultat, man derigennem kunde opnaa med Hensyn til en ligelig Fordeling, fandt vi, at Omkostningerne og Minus'erne ved en saadan Rationering var større end de Fordele, man kunde opnaa derved. Det er nemlig saaledes, at en Mærkerationering paa ensartede Varer er forholdsvis let, Smør er Smør, og Sukker er Sukker, men Kød er ikke blot 100 forskellige Ting, det er 1 000 forskellige Ting, og derfor giver Mærkesystemet ikke den samme Sikring for en ligelig Fordeling af disse Varer, som det vilde give for andre Varers Vedkommende.

Stillet over for disse Vanskeligheder har vi derfor valgt at gaa den af den højtærede Handelsminister tidligere skitserede Vej, fordi vi fandt, at det, alt taget i Betragtning, i hvert Fald vilde være værd at gøre et Forsøg paa, om man ikke ad den Vej paa en mindre omstændelig og bekostelig Maade kunde komme frem til et lige saa godt Resultat, hvad Ligeligheden angaar, som ved Mærkesystemets Indførelse. Dette er blevet kritiseret. Det er ogsaa blevet kritiseret fra Københavns Kommunaladministrations Side, jeg ved ikke i Øjeblikket, om det er fra Borgerrepræsentationen eller fra Magistraten, men det er for saa vidt ligegyldigt. Vi har over for Medlemmer, og betydende Medlemmer, inden for Københavns Borgerrepræsentation og Magistrat fremsat den Tanke, at vi sørgede for, at der til København kom det Kvantum Kød og Flæsk, som den under Hensyn til Befolkningsmængden havde Krav paa, medens de saa selv, siden de var saa misfornøjede med den Rationering, vi havde tænkt os, foretog Fordelingen inden for deres eget Omraade. Men saa vidt jeg har forstaaet, har det aldeles ikke interesseret dem. Enten maa de altsaa ikke have ment, at den Kritik, de fremførte, var saa vægtig, at de vilde paatage sig nogen Ulejlighed for at faa det gjort bedre, eller ogsaa har de ved nøjere Overvejelse og Omtanke maattet erkende, at de ikke ved at følge den anden Vej kunde opnaa et bedre Resultat. Jeg kunde ønske, at de ærede Medlemmer Hr. Aksel Larsen og Hr. Hans Hedtoft ogsaa var Styrere af et større Omraade, saa de kunde faa Lejlighed til at prøve deres Kræfter i Administrationen af et saadant Forhold, saa kunde vi se, hvad deres Kritik i Praxis var værd. Jeg tror ikke, det vilde være ret meget.

Men foruden denne Indførsel af Varer er der den anden Side ved selve Valutaproblemet, det er Forøgelsen af vor Produktion og vor Eksport. Siden Befrielsen er Produktionen steget, og steget betydeligt, og den er